

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

X. De defectibus externis perfectionem religiosam impredientibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

asperitate illud domuerunt, ac cum laude & merito consecuti sunt, quod desiderarunt. Religiosus qui plus æquo parcat corpori, nimirum illud amat, quia verum amandi modum ignorat, instar medici plus æquo elementis, qui sua curatione morbum deteriores reddit.

De aliis defectibus, & imperfectionibus externis perfectionem impedi-
entibus.

CAPVT X.

FILI, in nonnullis religiosis aliæ inveniuntur imperfectiones & defectus, qui ut non minus impediunt perfectionem, quam supra allati, sic mihi quoque non minus displicent. Primus est, quod nolunt ad perfectionem tendere, via trita & ordinaria, sed aliam nouam comminiscuntur, veteribus ignotam. Sed grauer errant. Cùm enim per se arduum sit & difficile conscendere perfectionis montem, geminabitur labor, si præterea noua via conficienda fuerit, nec aliud quærit callidus humani generis hostis, quam ut ascendendi conatum accessione noui laboris retardet. Qui viam tritam inuit, proficiscitur securus, quia qui an-

reces.

recesserunt, suo exemplo eius securitatem demonstrarunt: cuius securitatis certè argumentum nullum habet, qui nouam ingreditur semitam. O quanto in errore versantur religiosi, qui deserto ordinario suæ religionis spiritu, specialem alium & peregrinum sectantur. Hoc enim est viam nouam inire, maiore quidem cum labore sed minore fructu. ferè enim fit, vt tales dum exitum viæ non inueniunt, pudefacti retrò pedem referre cogantur, aut certè in præcipitia incidant. Diuino spiritu duci non potest religiosus ille, qui non vult tenere iter, quod tenuerunt eius maiores. Ego singulis religionibus viam certam & definitam destinavi, præscriptis in eam rem peculiaribus legibus & constitutionibus, modoque exposito, quo quisque conficere eam possit. Qui ergò hac via posthabita, ingreditur aliam, non obscure indicat me non satis sapienter religiones singulas instituisse. Atq; hic elucet insignis impostura tenebrarum Principis, qui idèd abducit incautos religiosos à via communi proprii instituti, vtpertæsos illius tandem impellat in ruinam.

SECVNDVS defectus est, quod nolint vti duce, quem eis attribui ad iter sine erro-

RECOM-

re conficiendum. Temerarius enim iure æstimatur viator, qui sine duce viam ingreditur, quam intellexit ob varia diuersicula & flexiones erroribus periculisque obnoxiam. Ego sum dux, qui religiosis omnibus viam rectam monstro ad perfectionem, sed per eorum Superiores, & Patres spirituales, quos in quaque religione constitui. Quare neque mirum est, eos qui nolunt Superiorum suorum & Confessariorum nutu & imperio gubernari, sed suo ipsorum iudicio, aberrant à via, spoliuntur à prædonibus, vel in præcipitia incurrant. Sic evenit iis, qui se antequam discipuli fuerint, profiteri se volunt magistros: quos tandem fastus & superbia, qua superiorem, quem illis ducis & Magistrum loco dedi, despiciunt, efficit discipulos dæmonis, qui est dux & antesignanus omnium superborum.

DATUR & alius defectus ex respectu humano ortus, nempe quod quidam plus æquo solliciti sint, uti omnium sibi gratiam concilient. Estne religiosi hominis placere hominibus, & non displicere mundo? Quo iure aucupari potest, fauorem sæculi, qui tam serio semel renuntiavit sæculo? Idcirco ego eum ex sæculo ad
religio-

religionem vocavi, vt non aliud quæreret,
 quàm mihi soli placere, & hac via tenderet
 ad perfectionē. Si opera mundi huius homo
 perducī posset ad statum perfectum, posset
 & religiosus mundi beneficio vti: sed non
 est ita. mundus enim longè aliam profes-
 sionem sequitur, aliasq; fouet cogitationes
 quàm de assequenda perfectione spiritali.
 Qui studet placere hominibus, discipulus
 meus non est. nec placet mihi, sed nec eum
 in seruum meum recipio. Vni Domino tan-
 tum seruiui potest per amorem, & non duo-
 bus. Si quis cor suum diuidere velit in
 duas partes, non decernat de altera parte
 mihi offerenda. nam nulla ratione eam ac-
 ceptabo. Si tantoperè desideras placere
 hominibus, cur discessisti ab illis? O mise-
 ros religiosos, qui cum in sæculo adhuc
 degerent, non modò non fauores huma-
 nos venabantur, verùm etiam nihil malū
 committebant, quo famam & existima-
 tionem suam obscurarent: at postquàm
 religiosum statum complexi sunt, tanto de-
 siderio æstuant placendi hominibus, vt non
 pudeat illos multa committere suæ vocationi
 & conationi indigna, & quod eò deteri-
 us est, etiam me grauitè offendere, ne for-
 tē offendant homines. Quid ergò mi
 homo

homo gloriaris te pedibus conculcasse mundum, si tam studiosè conaris ei placere? Non animaduertis sollicitudine illa aucupandi aliorum gratiam, te pacem & quietem animi perdere? Non est profectò hæc via ad montem perfectionis, sed ad barathrum æternæ damnationis.

EST & aliud in virtutum perfectione assequenda impedimentum, cum religiosus in actionibus suis spiritualibus nullum obseruat ordinem. Exercitus quantumuis numerosissimus, & ab omnibus rebus necessariis instructus, si benè ordinatus non sit, siue dum progreditur, siue dum in hostem irruit, nunquam potietur victoria. Sic religiosus, cui decertandum est, pro consequenda perfectione in monte collocata, omniq; virtutū panoplia circumdata, si in omnibus suis exercitiis actionibusq; spiritualibus, quæ sunt quasi totidē eius milites, non fuerit rectè ordinatus, nullam obtinebit victoriam. Sunt nonnulli, qui ante iactum humilitatis fundamentum, nituntur ædificium spiritale erigere. Alij verò antequam viam purgatiuam transierint, existimant se posse mihi intimè coniungi & uniri. Non est hic modus, nec ordo assequendæ perfectionis. Initio humilitas

com-

comparanda est, tum ad pœnitentiam per-
gendū, eaq; egregiè animus expurgandus.
Qui in lutum delapsus est, non satis habet,
si ex eo exurgat, nisi etiam sordes, & macu-
las contractas eluat. Sic religioso non suf-
ficit renunciaſſe mundo, & ex peccatorum
ſentina emerſiſſe, ſed opus habet prauas
cupiditates, & noxias propenſiones, quæ
quasi maculæ in anima remanſerunt, euel-
lere, earumque loco pulcherrimas virtutes,
adiuuante meo lumine & gratia inferere:
ſic enim amoris vinculo arctiſſimè mihi
poterit vniri.

Ad extremum non ſolùm ad perfectio-
nem, ſed etiam ad quæcumq; virtutem af-
ſequendam aditum intercludit, vitæ ſpiri-
tualis inconstantia. Sunt enim, qui crebriùs
quidem conantur virtutum montem con-
ſcendere, ſed ſemper in vallem ei ſubiectam
relabuntur, quia procliuiores ſunt ad rem
ſemel inchoatâ deſerendam, quàm ad for-
titer proſequendam. O quanto mœore af-
ficiuntur impendente hora mortis ob hâc
inconstantiam, quando eis dæmon expro-
brabit, quod magno quidem feruore à Su-
perioribus extorſerint frequentioreſ exer-
citationem precum, ieiuniorum, disciplina-
rum, aliorumque mediorem, vt proficere
E. poſſent

possent in spiritu, & ad perfectionis culmen contendere, sed postea nihil horum, vel parum admodum præstiterint. Si religiosus, magno, uti deberet, amore perfectionis teneretur, semper ad eam anhelaret, nec vlla difficultate ab ea apprehendenda deterreretur. sed quia amor in re est languidior, vnde nascitur inconstantia, facile retrorsum agitur. Religiosus inconstans non ludendo solum temporis iacturam facit, sed in dies deterior efficitur.

Quibus modis acquiratur perfectio.

CAPVT XI.

DOMINE, si tam arduum est peruenire ad perfectionem ob tot defectus & impedimenta, quæ viam obstruunt, non video quomodo ego, debilissimus, eò possim pertingere, aut per exiguis meis viribus tot difficultates superare. FILII, qui serio & constanti animo statuit aspirare ad perfectionem, certissimè illam assequitur. Tot religiosi quondam perfectissimi, qui æterna felicitate modò perfruuntur in cælo, similes tuos homines fuere, & easdem tecum difficultates, immò & maiores habuere, & tamen constanter eas expugnarunt. Poteris ergò & tu si velis. Nec aberit gratiæ meæ auxilium

ficu